

FRIVOLITATS, RES MES

Un relat de: [MariaM](#)

L'estiu s'havia perllongat i la tardor, escurçada, arribà endarrerida, però, de sobte, tal com últimament ens tenia acostumats, feu acte de presència. D'un dia per l'altre començava a refrescar. A la reunió m'havia sentit incòmode, poc confortable. D'una banda, perquè quedaven alguns temes encara pendents de tancar i, per l'altra, per l'aparició de la tardor, la baixada de temperatura la sentia en els ossos. Un tallat, m'estimularia, abans d'arribar a una altra cita de feina. Em sobrava una mica de temps i no m'atreia vagarejar pel carrer badant davant dels aparadors. No m'agrada aquesta afició tan generalitzada i, sobretot, quan no necessito res.

M'apropava a la cafeteria i, just al costat, vaig fixar-me en el rètol que m'agafà desprevinguda i em magnetitzà: "Liquidació per jubilació". És una botiga que l'he vista mil vegades en passar, però, que mai m'hi havia aturat; diem que és d'alta costura, per a senyores "muy puestas", vaja no pas del meu estil, més aviat desenfadat. Doncs bé, no tan sols m'hi vaig aturar, sinó que hi vaig entrar. I, allà mateix, estava ell! Com la joia de la corona, exposat en un maniquí, allí estava l'abric fúcsia! Sense pèrdua de temps ni l'ajut de la sol·lícita dependent a ja me l'havia engiponat. N'estic certa, l'havien creat per a mi i era per a mi, m'esperava. En un tris-tras ja estava jo asseguda a l'autobús, amb la bossa i el meu flamant abric. Que va ser una compra compulsiva? Potser sí, però el plaer que em va proporcionar fou imparabile, És cert que la Visa, o la ment, o el seny van grinyolar, però vaig fer el sord, com qui sent ploure. Amb un gran esforç, em submergí en la reunió seriosa a la qual va faltar ben poc perquè no hi arribés tard.

Van passar uns dies, el volia estrenar per Nadal, per allò de "qui no estrena per Nadal res no val", però, no resistí i l'estrena fou abans. En sortir de casa, tot just al vestíbul, unes veïnes ja em van tirar floretes i un cop al carrer em sentí silenciosament observada, i ja no parlem en arribar a l'autobús; el contrast era brutal, tanmateix al carrer, envaïts l'un i l'altre, per colors foscos, la gamma de marrons, de blaus, de negres ... De sobte em vaig encongir per dintre, tot i que per fora trepitjava fort. Per què em sentia així, si sempre, conscient o inconscientment, he gaudit de ser o vestir, diferent? No era la primera vegada que optava per un color viu; de fet, ja n'havia tingut un de fúcsia i, a més, amplós, solt i amb caputxa.

En entrar al restaurant, l'escena de les veïnes i les floretes es repetí, aquest cop per part de les amigues i els marits, que no m'havien conegut de més jove i els sorprengué. És ara, últimament, que potser m'he adaptat massa a la majoria, i això, sincerament, no acaba d'agradar-me. La compra de l'abric, tal vegada hagi estat el detonant, un toc d'alerta a reaccionar, i a dir no a l'encongir-se.

Un pensament similar deuria tenir la dona que va escriure una carta molt graciosa a La Vanguardia; deia, en síntesi, que ara la dona no desperta admiració, que si vols que et mirin t'has de vestir de "fosforito" verd. No és el meu cas. Diuen, tanmateix, que la veritable elegància resideix en passar desapercibuda. Més aviat és aquest el cas, però, amb un matís; no cal que em mirin ni m'admirin (us ho creieu?), el que cal, i em cal és ser jo mateixa, estrofolària o no.

Després de l'estrena d'aquest abric fenomenal, he sofert un accident. No tinc cap intenció d'aprofundir en el tema, ni entristir ningú, tot el contrari. Per arribar fins el final, que és el que compta i el que, realment, volia, havia d'explicar totes les trivialitats que he escrit fins ara.

Guardo una carpeta a casa, dirigida a la meua família, etiquetada com "Tot a punt". A part d'una colla d'escrits i de sentiments, més o menys carrinclons, hi ha unes quantes disposicions pràctiques d'aquelles d'última hora. Els deia que, arribada aquesta hora, volia que m'amortallessin i no m'exposessin al públic per evitar allò de "que bé ha quedat".

D'ençà del meu abric fúcsia, i per treure dramatisme a la situació, ho he canviat. Doncs, sí, he deixat dit que em vesteixin amb l'abric fúcsia.

I, ara, ves per on, crec que han arribat els darrers moments. Ja deu de faltar ben poc; els sento toquejar la roba de l'armari, i no sé si acabaran fent-me cas. Són tan convencionals tots plegats! A veure si en seran capaços de posar-me'l i si els cabrà en la darrera maleta on ens encabiran.

Una batzacada m'ha fet sortir de l'ensonyament i he tingut un ensurt. A veure si no estic morta, encara? És abans que n'era o és ara? Crido esglaiada. A la tapa del taüt, forçada per encabir-m'hi, a mi amb l'abric, se li ha saltat el pany i jo empenyo cap enfora però no hi veig ningú. Hauran fugit en sentir els meus crits en obrir-se la tapa. Seran porucs!